

«Не можна перебільшувати роль особистості, але не треба її й применшувати»

Напередодні ювілейної дати – 80-річчя створення Київської області – вийшла нова газета «Час Київщини». Пропонуємо вам, шановний читачу, інтерв'ю міського голови Славутича Володимира Удовиченка, яке було надруковане в першому номері цієї газети.

Володимир Удовиченко – чи не єдиний самоврядник у країні, який два десятиліття, з 1991 року, обіймає керівну посаду. Шість разів поспіль земляки обирали його міським головою Славутича. Відомий він і за межами нашої держави: вже десять років представляє Україну в Конгресі місцевих та регіональних влад Ради Європи. Зрештою, й інших поважних обов'язків вистачає.

В день нашої зустрічі Володимир Удовиченко виконував вельми відповідальну місію –

головував у державній експертній комісії, яка приймала іспити у випускників Національної академії державного управління при Президенті України. Тим не менш у щільному графіку мера знайшлося місце для спілкування з читачами «Часу Київщини».

– Володимире Петровичу, на вашу керівну долю випали і суспільні злами, і різні періоди становлення країни. Тим цікавіше почути вашу думку про Київську область в контексті ювілейної дати.

– Суспільні системи змінювались, а люди працювали і працюють. Якщо відверто, без політики, з управлінської точки зору, то за великим рахунком Київщині таланило з її керівниками. Наш губернатор – людина від землі в тому сенсі, що він свій робочий час відпрацьовує не в кабінеті, а на ланах, в господарствах, а тому ухвалюються правильні управлінські рішення, що й забезпечує розвиток області, який ми сьогодні бачимо. Для мене, як для мера, важливо, що політика відкритості демонструється й у взаєминах з найчисельнішою владною ланкою – органами місцевого самоврядування.

– Однак сільські, селищні голови скаржаться не лише на бідний місцевий бюджет, а й на обмеженість їх у законодавчо визначених правах як господарників...

– Необхідно провести низку реформ, аби кардинально змінити ситуацію. Але запевняю: і за нинішніх обставин сільський голова є господарем своєї території, має значні повноваження, через нього надаються послуги сільському мешканцю, від нього залежать умови розвитку бізнесу на конкретній території. Величезним ресурсом залишається земля. За територіальною громадою законодавчо закріплено право розпоряджатися землею, але в рамках Генерального плану населеного пункту. Тож такі плани треба робити, а потім надавати ділянки господарям, які подбають про інтереси громади. Місцеве самоврядування в Україні відбулося, і можливість треба користуватися.

– А що слід розуміти під кардинальними змінами?

– На часі – реформування територіально-адміністративного устрою. Створення територіальних громад у складі п'яти-десяти сіл. Головна мета – самодостатність.

Щоби забезпечувався ремонт доріг, надавалися комунальні послуги, прибиралося сміття. Якщо земля є головним ресурсом, то необхідно реформувати відносини в цій сфері, зробити їх прозорими. Нинішня модель самоврядування підходить під перехідні ринкові умови, аби зберегти унітарність держави. А на перспективу треба думати про впровадження, скажімо, посади перфекта, який на обласному рівні буде відповідати за реалізацію функцій держави. Та й власне обласне розмежування має бути не таким, як нині, визначеним на зорі колективізації. Якщо за Україною закріплено статус держави з ринковою економікою, то й області мають формуватися, насамперед, з урахуванням економічних зв'язків та відносин, що зумовлюються приватною власністю.

– На тлі успішності Славутича усі ці проблеми, мабуть, сприймаються якось опосередковано?

– Місто, дійсно, має статус і призначення, відмінне від інших населених пунктів. Але в кожного свої складнощі. І влада Славутича, і його громада пройшли нелегкий шлях, перш ніж досягти нинішніх результатів. З повністю монопрофільного міста, що обслуговувало лише ЧАЕС, воно перетворилося в повноцінний населе-

ний пункт з численними виробництвами. Торік ми отримали 10 мільйонів гривень дотації, а сума вилучення з міського бюджету склала понад 17 мільйонів. На нинішній рік вона взагалі захмарна – 29 мільйонів гривень! Славутич сьогодні є донором Держави, і це його велике надбання. Досконалості немає меж. Як пілотний проект реформування адміністрації, запропонував би впровадити програму «Місто-регіон Славутич». В її рамках доцільно включити в межі міста навколишні села. Звісно, через референдум, за бажання їхніх мешканців. Край мальовничий, можна розвивати туризм. Зиск буде обопільний: місто розживеться сільським господарством, а збіднілі села будуть на бюджеті міста, який стане вже недотаційним. Це – унікальний ресурс.

– Нехай щастить із втіленням задуманого. Насамкінець Володимире Петровичу, побажання читачам.

– Бажаю своїм землякам бути кожному фахівцем, господарем на своєму місці, а тоді й край наш розквітне. Наше спільне майбутнє залежить від кожного з нас. Миру, щастя, здоров'я, родинного благополуччя!